

ပျံ့နှံ့နေ

အထွတ်
ကုန်ပစ္စည်း

ပိုက်ဆံပွတ်ပြီး

ကံကြမ္မာကိုယုံကြည်တတ်သော

ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့

ပျော်ပျော်နေတတ်တဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်

သူ့အထာကိုယ့်အထာ

ကိုယ်စီရှိကြရာက

ဒီဇာတ်လမ်းဖြစ်လာတာပါပဲ။

ဘဝဆိုတာ

ကလေးလက်ကလွတ်ကျတဲ့

အံ့စာတုံးလား

ဒါဆိုအဲဒီကလေးလက်ထဲ

အံ့စာတုံးအစား

ငွေစက္ကူထည့်ပြီး

နံပါတ်တွေပေါင်းခိုင်း

ကံကြမ္မာကို နိမိတ်ဖတ်ပစ်လိုက်မယ်။

အခန်း (၁)

ဝတ်မှုန်ခင်ခြံထဲက ဒန်းမှာ ထိုင်ရင်း ဘာလုပ်၍ ကောင်းမလဲလို့ စဉ်းစားနေသည်။ သည် နေ့ ကျောင်းကလည်း ပိတ်၊ သူငယ်ချင်းတွေအိမ်လည်း မလည်ချင်။ သည် တော့ အိမ်ထဲမှာ ပဲနေပြီး ကိုယ်ဝါသနာ ကို ယုံအလေ့အထအတိုင်း အပျင်းဖြေတော့မည်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဒန်းပေါ်ကနေ အိမ်ထဲသို့ ဝတ်မှုန်ခင် ပြေးဝင်လိုက်ပြီး ပိုက်ဆံအိတ် ထဲကနေ ငွေနှစ်ရာတန်တစ်ရွက်ယူကာ ဒန်းရှိရာသို့ ပြန်ထိုင်လိုက်ပြီး လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော ငွေနှစ်ရာတန်ကို တစ်စက်ခေါက်ကာ နောက်ဂဏန်းငါးလုံးကို တစ်လုံးချင်း ပေါင်းလိုက်သည်။ ဝတ်မှုန်ခင်တော်တော်စိတ်ညစ်သွားသည်။ မကျေနပ်သဖြင့် ငွေနှစ်ရာတန်ပိုက်ဆံမှ နောက်ဂဏန်းငါးလုံးကို ထပ်ကြည့်ပြန်သည်။

EH 7324022

'ဟွန်း ... ဘူပါပဲ'

ဝတ်မှုန်ခင် စိတ်ထဲကနေ မကျေမနပ်နှင့် ပြောလိုက်ပြန်ပါသည်။ သူမဝါသနာအကျင့်အရ ပိုက်ဆံပွတ်တိုင်း နောက်ဂဏန်းငါးလုံး ဘူကျတာမျိုးကို သူမ ဘယ်တုန်းကမှ မနှစ်သက်၊ ထိုသို့ ဘူကျတာမျိုးဆိုလျှင် သူမအဖို့ တစ်ခုခုကို ရစ်လိုက်ရမှ နေသာထိုင်သာရှိသည်။ သူမ မည်သူ့ကိုရစ်လျှင် ကောင်းမလဲစဉ်းစားနေတုန်းမှာ ပဲ ...

'လာပြီလေ၊ ရှောက်သီးဆေးပြားသည် ... သီချင်းလည်း ဆိုမယ်၊ ကလည်း ကပြမယ်၊ မေတ္တာလက်ဆောင် ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ပါ ကပြမယ်၊ အားပေးနော်'

အိမ်ရှေ့လမ်းပေါ်ကနေ အော်သံကြားသဖြင့် ဝတ်မှုန်ခင် ကြည့်လိုက်တော့ 'ဖုန်းကညာတစ်ပါး လုံးရာပြား' ဆိုရမည့် မိန်းမလို ဝတ်စားထားသော ရှောက်သီးဆေးပြားအရပ်ထဲ လှည့်ရောင်းသူနှစ်ယောက်ကို မြင်ရသည်။

ဝတ်မှုန်ခင်က ခြံသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ထိုင်ရာကနေ ပြေးသွားလိုက်သည်။

'ဒီက ညီမလေး များ တို့ ကို အားပေးဦးလေ'

'ဟယ် ... သမီး အားပေးနော်'

ခြံသို့ ရောက်လာသော ဝတ်မှုန်ခင်ကို ရှောက်သီးဆေးပြား ရောင်းသူနှစ်ဦးက သူ့ထက်ငါ အလှအယက်ဝိုင်းပြောသည်။

'ဘယ်လိုရောင်းသလဲ'

'ဟယ် ... သမီး ... မာမီတို့ ကို ရောင်းတယ်လို့ မပြောနဲ့ ၊ ဖျော်ဖြေမှုအတွက် ဝန်ဆောင်ခ ဘယ်လောက်ယူသလဲလို့ ပြောကွဲ့'

အရေးထဲ ဝတ်မှုန်ခင်အား ရှောက်သီးဆေးပြားရောင်းခြင်းကို ဖွင့်ဆိုချက်ပေးနေသဖြင့် ဝတ်မှုန်ခင် စိတ်ပျက်သွားပါသည်။

'ဟုတ်ပါပြီ မာမီရယ်၊ ကဲ ... ဘယ်လောက်လဲ'

'ငါးရာ သမီးရဲ့ ၊ သီချင်းဆိုပြမယ်၊ ကပြမယ်၊ ဇာတ်လမ်း ခင်းပြမယ်

,

'ဒါဆို မာမီတို့ က နှစ်ယောက်ဆိုတော့ တစ်ယောက်ကို ငါးရာဖိုးစီ အားပေးမယ်'

ဝတ်မှုန်ခင်စကားကြောင့် ရှောက်သီးဆေးပြားရောင်းသူ နှစ်ဦးစလုံး

ပျော်သွားပါသည်။ ။

'အို ... ဒါမျိုးကတော့ မာမီတို့ က အစွမ်းကုန် လက်စွမ်းပြမှာ '

အနီရောင်ဝမ်းဆက်ဝတ်ထားပြီး မျက်နှာမှာ မိတ်ကပ်ပေါင်ဒါ နှုတ်ခမ်းနီအဖွေးသားနှင့် ရှောက်သီးဆေးပြား ရောင်းသူက နဖူးပြင်မှ ချွေးတွေကို လက်ဖြင့်သုတ်ချရင်းက လက်မှာ လွယ်ထားသော စလင်းဘတ်အိတ်ကို ပြန်မတင်လိုက်သည်။ ။

ဝတ်မှုန်ခင်က ခြံရှေ့မှာ ရှောက်သီးဆေးပြားသည် နှစ်ယောက်နှင့် စကားပြောနေတုန်းမှာ ပဲ ပတ်ဝန်းကျင်က သတိထားမိသွားသဖြင့် အိမ်ရှေ့ထွက်ကြည့်သူထွက်ကြည့်၊ ကလေးတွေက ဝတ်မှုန်ခင်တို့ ခြံရှေ့အနီးအနားမှာ အံ့လာပါသည်။ ။

'ကိုကိုတွေ ကိုကိုတွေ ဘယ်ရောက်နေလဲ၊ ဒီမှာ များ တို့ က သမီးအိမ်ရှေ့မှာ ဖြေဖျော်မှာ ကိုကိုတွေ ကိုကိုတွေ ဘယ်ရောက်နေလဲ၊ အားပေးဦးလေ၊ ဒီမှာ ကလေးတွေ သားတွေချည်းပဲ'

အနီရောင်ဝမ်းဆက်နှင့် ရှောက်သီးဆေးပြားရောင်းသူက ဟိုကြည့်ဒီကြည့် လင်ပျောက်ရှာသလိုမျိုး အမူအရာလုပ်လိုက်ပါသည်။ ။

'ဆိုပါ ကပါတော့ဗျို့'

ဝိုင်းကြည့်နေသော ကလေးတွေက ဝိုင်းအော်သောအခါ ...

'သမီးရေ ... မာမီဆိုပြီနော် ကပြီနော်'

အနီရောင်ဝမ်းဆက်နှင့် ရှောက်သီးဆေးပြားရောင်းသူက ဝတ်မှုန်ခင်အား မျက်စပစ်ပြရင်းမှ ခါးကိုလှုပ်လိုက်သဖြင့် ကလေးတွေက ဝိုင်းရယ်ပါသည်။ ။

'ရင်မှာ ခံစား ... မနေနိုင်ပေ၊ အသည်းထဲက ... အတွင်းကြော၊ ရင်မှာ ခံစား ... သူမသိနိုင်ပေ ... ဟောဟိုက ဆိုက်ကားနင်းသွားတဲ့ ကိုကိုက တုံးရေ ... ဒီကတော့ အတွင်းကြော ... ကိုကို ကတုံးရေ အတွင်းကြော ... ကိုကိုရေ ... အတွင်းကြော'

အနီရောင်ဝမ်းဆက်နှင့် ရှောက်သီးဆေးပြားရောင်းသူက အဆို တော်ဖြူဖြူကျော်သိန်း အမူအရာမျိုးနှင့် သီဆိုသရုပ်ဆောင်ရင်းမှ အနီး နားကနေ ဆန်အိတ်နှစ်အိတ်ကို ဆိုက်ကားနှင့် တင်နင်းလာသော က တုံးတုံးထားသည့် ဆိုက်ကားနင်းသူကို မျက်စပစ်ပြီး ကြည့်ရင်းက ဆိုပြီး တင်ပါးကို ခါလိုက်သဖြင့် ဆိုက်ကားနင်းသူရော၊ ကြည့်နေသည့် ပရိသတ်တွေပါ ဝိုင်းရယ်ကြပါသည်။ ။

'ဒန်ဒွေ ဝီဒယ် ... ကြေးတွေဝီဒယ်၊ သတင်းစာစက္ကူ ပုလင်း ခွံဝယ်ဒယ်'

ထိုအချိန်မှာ ပဲ ဝတ်မှုန်ခင်တို့ လမ်းထဲသို့ လက်တွန်းလှည်းနှင့် ပစ္စည်းဟောင်းဝယ်လေ့ရှိသော အိန္ဒိယနွယ်ဖွား မာမွတ်က လက်တွန်းလှည်းကိုတွန်းရင်း ဝတ်မှုန်ခင်တို့ နားသို့ ရောက်လာပါသည်။ ။

'ဟော ... ဟော ... သူ လာနေပြီ၊ လက်တွန်းလှည်းနဲ့ ကုလားလေး ကိုကို လာနေပြီ ... ဒါမျိုးတွေကို ဘုတ်ဆုံအထင်မကြီးဘူး ... ကိုကိုကုလားရေ ... ဘုတ်ဆုံလေ ... လုံးဝအထင်မကြီးဘူး'

အပြာရောင်ဝမ်းဆက်နှင့် ရှောက်သီးဆေးပြားရောင်းသူ နောက်တစ်ဦးက သီချင်းဆိုရင်း ကရင်းကနေ ပစ္စည်းဟောင်းရောင်းသော မာမွတ်၏ လှည်းအနီးမှာ ခါးကိုလှုပ်ပြီး ကပြနေသဖြင့် မာမွတ်က မည်းနက်နေသော ခန္ဓာကိုယ်သွင်ပြင်ထဲမှ ရှားရှားပါးပါး ဖွေးဖွေးဖြူနေသော သွား

တွေကိုပေါ်အောင် အစွမ်းကုန်ပြုံးရင်းက သူ့အားမော်ဒယ်မလေးက လာရောက် ကျီစယ်သလိုမျိုး ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ခံစားနေပါသည်။ ။

'ဟဲ ... ဟဲ ... မယ်မစ္စက္က အပြာမကုလားကို အထင်မသေးနဲ့ နော်၊ ကုလားနော် ပစ္စည်းအဟောင်း ဝယ်ပေမဲ့ ဆင်းရဲတယ်မထင်နဲ့၊ အဟောင်းက ရွှေဖြစ်တယ်၊ အိမ်ပိုင်တယ်၊ တီဗွီအောက်စက် ရေခဲသေတ္တာရှိတယ်၊ ညည်းတို့လိုမျိုး ကုလားလမ်းလျှောက်ပေမယ့် မတူဘူး'

အရေးထဲ မာမွတ်က လက်တွန်းလှည်းရပ်ပြီး ရှောက်သီးဆေးပြားရောင်းရင်းကနေသော အပြာရောင်ဝမ်းဆက်နှင့် မယ်မစ္စက္ကကို နောက်လိုက်ပါသည်။ ။

'ဟယ် ... ဒါဆို ကိုကို ကုလားကိုပဲ ယူတော့မယ်'

'ဟဲ့ ... နာလက်ကိုလွှတ် မယူဘူး၊ မယူဘူး'

အနီရောင်ဝမ်းဆက်နှင့် ရှောက်သီးဆေးပြား ရောင်းသူက ကုလားမာမွတ်လက်ကို အတင်းဆွဲပြီး ပြောသဖြင့် မာမွတ်က အတင်းရုန်းရင်းမှ အော်ပြောပါသည်။ ။ ဝတ်မှုန်ခင်ကော ပွဲကြည့်ပရိသတ်တွေ ထိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်ပြီး ရယ်ကြပါသည်။ ။

'အခု များ တို့ က ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်နဲ့ ဖျော်ဖြေပါမယ်'

အပြာရောင်ဝမ်းဆက် ဝတ်ထားသော ရှောက်သီးဆေးပြားရောင်းသူက အနီရောင်ဝမ်းဆက်ဝတ်ထားသော ရှောက်သီးဆေးပြားရောင်းသူရှေ့မှာ ခူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ရင်း ...

'မာမီရယ် ကိုကိုကုလားနဲ့ သမီးရဲ့ ချစ်ခြင်းကို မခွဲပါနဲ့ ကိုကို ကုလားက အသားမည်းပေမယ့် ပတ္တမြားခဲပါ၊ သူ့ခမျာ ပေတစ်ရာမှာ လျှောက်ပေမယ့် မီးကိုချစ်တဲ့ ဝေဒနာတွေ ခံစားနေရတာ မီး မကြည့်ရက်လို့ ပါ။

ချစ်ခြင်းကို မခွဲပါနဲ့ မာမီ'

'အို ... မရဘူး၊ မာမီကတော့ ခွဲမှာပဲ'

'မာမီ တကယ်ပြောတာလား မာမီ'

ရှောက်သီးဆေးပြားရောင်းသူ နှစ်ယောက်ကတော့ အတိုင်အဖောက်ညီညီနှင့် သရုပ်ဆောင်နေတာ တည့်နေပါသည်။ ။ ကုလားမမွတ်ကလည်း သူ့နာမည် သရုပ်ဆောင်သည့် အထဲမှာ ပါနေသဖြင့် ပြုံးပြုံးကြီး အမူအရာမျိုးနှင့် ကျေနပ်နေပါသည်။ ။

'ဒီမှာ မာမီ သမီးကို ကိုကိုကုလားနဲ့ သဘောမတူရင် သမီးအိမ်က ဆင်းမယ်၊ မာမီတို့ နဲ့ မနေဘူး'

'အေး ... မနေလို့ ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ယောက်ျားတွေရှိတဲ့ နေရာမသွားရဘူး'

'စိတ်ချ မာမီ၊ ယောက်ျားတွေရှိတဲ့ နေရာ မသွားဘူး မရှိတဲ့ နေရာမှ သမီးသွားနေမယ်'

'ဘယ်နေရာလဲကွဲ့၊ မာမီကို အိမ်ပေါ်ကဆင်းခါနီး ပြောပါဦး'

'ပြောခဲ့မယ် စိတ်ချ၊ မီးကို ယောက်ျားတွေမရှိတဲ့ ဘောလုံးကလပ်အသင်းမှာ ပဲဖြစ်ဖြစ် စစ်သားစုဆောင်းရေးတပ်ထဲမှာ ပဲဖြစ်ဖြစ် လူငယ်အသင်းမှာ ပဲဖြစ်ဖြစ် အောင်ဆန်းဘောလုံးကွင်းနဲ့ သုဝဏ္ဏ ဘောလုံးကွင်းထဲမှာ ပဲဖြစ်ဖြစ် လိုက်သာရှာပေတော့'

'အို ... ဒီလိုလား၊ ဒါဆို မာမီလည်း အခုပဲလိုက်မယ်'

'မာမီ မလိုက်နဲ့၊ သမီးတစ်ယောက်တည်း သွားမယ်'

'မရဘူး၊ မာမီ လိုက်မှာပဲ၊ ဒါမျိုးမရဘူး'

'မလိုက်နဲ့ '

'မာမီ ဟိုမှာ ကား ... ကား ...'

'အား'

'အောင်မလေး မာမီရယ်၊ ယောက်ျားတွေမရှိတဲ့ နေရာကို သွားချင်လို့ ဒီလိုဖြစ်ရတာ နည်းတောင်နည်းသေး၊ အဲဒါ ကိုကို ကုလားကြောင့် ...'

အပြာရောင်ဝမ်းဆက်နှင့် ရှောက်သီးဆေးပြားရောင်းသူက မာမွတ်ရင်ဘတ်ကို လက်နှင့်ထုပြီး ငိုသလို သရုပ်ဆောင်လိုက်သဖြင့် မာမွတ်ခမျာ ရုတ်တရက်မို့ လန့်သွားပါသည်။ ။

'ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဘာ ငါ့ကြောင့်ရမှာ လဲ၊ နင်တို့ ဘာသာ နင်တို့ လင်တရူးတာ၊ ကုလား အလုပ်ပျက်တယ်'

ကုလားမာမွတ်က သူ့လက်တွန်းလှည်းကို အတင်းတွန်းပြီး ထိုနေရာကနေ သုတ်ခြေတင်ထွက်သွားပါသည်။ ။

'ကဲ ... သမီး မာမီတို့ ဖျော်ဖြေလို့ ပြီးပြီ၊ ဖျော်ဖြေမှု ဝန်ဆောင်စရိတ် တစ်ထောင်ပေးတော့'

အနီရောင်ဝမ်းဆက်နှင့် ရှောက်သီးဆေးပြားရောင်းသူက ဝတ်မှုန်ခင်ဆီကနေ ပိုက်ဆံတောင်းလိုက်သည်။ ။

'မာမီတို့ ဖျော်ဖြေတာ ပြီးပြီလား၊ သီချင်းတွေက ဆုံးလည်း မဆုံးဘူး၊ နည်းနည်းလေး ဘယ်မှာ လဲ၊ ရှောက်သီးဆေးပြားပေးလေ'

'ဒီမှာ သမီး၊ ရှောက်သီးဆေးပြားဆိုတာ သဘောကိုပြောတာ၊ ဒီခေတ်ကြီးမှာ ဘယ်ရှောက်သီးဆေးပြားရောင်းသူမှ ရှောက်သီးဆေးပြားမ

ပေးဘူး၊ ပိုက်ဆံပေးပါ၊ မာမီတို့ ဆက်ရဦးမယ်'

'မရပါဘူး၊ မာမီတို့ က နှစ်ယောက်စလုံး သီချင်းပြီးအောင်မှ မဆိုတာ ဒီတော့ ငါးရာပဲပေးမယ်၊ ရှောက်သီးဆေးပြားလည်း မပေးဘဲနဲ့ '

ဝတ်မှုန်ခင် စကားကြောင့် အပြာရောင်ဝမ်းဆက်နှင့် ရှောက်သီးဆေးပြားရောင်းသူက ဒေါသထွက်သွားပုံရပါသည်။ မိန်းမတစ်ယောက် ဒေါသထွက်သလို ခါးထောက်လိုက်ပြီး ...

'ဟဲ့ ... အခုမှ ဒါမျိုးလာမလုပ်နဲ့၊ ရုပ်ကလေးလှသလောက် အဲဒီလိုစိတ်ထား မယုတ်ရဘူးလေ၊ မာမီတို့ က အပြည့်အဝ ဖျော်ဖြေပေးတာ၊ မရဘူး၊ တစ်ထောင်အပြည့်ပေးရမယ်'

'မပေးနိုင်ဘူး၊ ငါးရာပဲရမယ်၊ နောက်ထပ်ငါးရာလိုချင်ရင် သီချင်းထပ်ဆိုပြ၊ ရှောက်သီးဆေးပြားပါ ပေးရမယ်'

ဝတ်မှုန်ခင်ကလည်း ရန်ပြန်တွေ့ပါသည်။ ။ ဝတ်မှုန်ခင်တို့ အနီးအနားမှာ ကလေးတွေကော ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေပါ အုံလာပါသည်။ ။

'မာမီ ... မီးတို့ ကို ဒီဟာမလေးက လူဝိတ်နဲ့ ရစ်နေပြီ'

အနီရောင် ဝမ်းဆက်နှင့် ရှောက်သီးဆေးပြားရောင်းသူကို အပြာရောင်ဝမ်းဆက်နှင့် ရှောက်သီးဆေးပြားရောင်းသူက မကျေမနပ်လေသံနှင့် ဝတ်မှုန်ခင်အား လက်ညှိုးထိုးပြီး ပြောနေပါသည်။ ။

'ဟေ့ ... ဘယ်လိုဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ၊ ခြံရှေ့မှာ လူတွေဘာတွေ အုံနေပါလား'

ခြံရှေ့သို့ ကားတစ်စီးက ရပ်တန့်ပြီး ကားထဲကနေ လှမ်းမေးလိုက်သဖြင့် ဝတ်မှုန်ခင်က ကြည့်လိုက်သောအခါ ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးသာဆန်း ဖြစ်နေပါသည်။ ။

'အစ်ကိုကြီး ... ဒါကအစ်ကိုကြီးနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်သလဲ၊ များ တို့ ကို ဖျော်ဖြေခိုင်းပြီး ပိုက်ဆံကျတော့ ငါးရာပဲပေးတယ်၊ ဒီကောင်မလေး က အရမ်းရစ်တာပဲ၊ လူနဲ့ တောင်မလိုက်ဘူး'

'ဟေ့'

အနီရောင်ဝမ်းဆက်နှင့် ရှောက်သီးဆေးပြားရောင်းသူ ဦးသာဆန်း အား တိုင်လိုက်ပါသည်။ ။

'ကဲ ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ'

ဦးသာဆန်းက မေးသောအခါ မယ်မစွက္က နှစ်ယောက်စလုံး အဖြစ် အပျက်အစုံကို မိန်းမတွေလိုမျိုး တိုင်တန်းပါတော့သည်။ ။

'ဟုတ်ပြီ ငါ့သမီးအကြောင်း ငါသဘောပေါက်ပြီ၊ ငါ့သမီးရစ်တာ ခံရ ပြီကိုး၊ ရော့ ... ရော့ ... '

ဦးသာဆန်းက ရယ်ကာမောကာနှင့် ငွေတစ်ထောင်တန်တစ်ရွက် ထုတ်ပေးလိုက်ပါသည်။ ။

'မရှိလို့ ရှောက်သီးဆေးပြား ရောင်းပါရဲ့ ၊ ကိုယ့်ကိုလာရစ်သူက ရှိ သေးရဲ့ ၊ နောက်တစ်ခါ ဒီလမ်းထဲကို လာပြီး ရှောက်သီးဆေးပြားများ ရောင်းလို့ က ကိုယ့်ခြေထောက်ကိုပြန်ဖြတ်ပစ်မယ်၊ သွားမယ်လာ ...'

အနီရောင်ဝမ်းဆက်နှင့် ရှောက်သီးဆေးပြားရောင်းသူက အပြာရောင်ဝမ်းဆက်နှင့် ရှောက်သီးဆေးပြားရောင်းသူကို လက်အတင်းဆွဲပြီး ခြံ ရှေ့ကနေ ထွက်သွားပါသည်။ ။

'ကဲ ... ကလေးတွေကော လူကြီးတွေကော ပြန်ကြတော့ သမီးဝတ် မှုန်ခင် အိမ်ထဲကိုဝင်'

ဦးသာဆန်းက ခြံရှေ့က လူအုပ်စုကို ရှင်းလိုက်ပြီး ကားကို ခြံထဲ
မောင်းဝင်လာခဲ့သည်။ ။ ဝတ်မှုန်ခင်က ခြံတံခါးကို ပိတ်လိုက်ရင်းက အိ
မ်ထဲကို ရောက်လို့ ကတော့ မွေးသဖခင် ဦးသာဆန်းက ဩဝါဒစကား
တွေ ကောင်းကောင်း ကြီး ခြွေပြီဆိုတာ သိလိုက်ပါသည်။ ။

'ကောင်းသေးရဲ့ လား မမြလေး၊ မင်းရဲ့ သမီးလုပ်ပုံက အိမ်ရှေ့မှာ ပွဲ
တော်ကြီးကိုဖြစ်လို့ '

ဝတ်မှုန်ခင်ထင်သည့်အတိုင်းပါပဲ။ အိမ်ထဲလည်း ရောက်ရော ဦးသာ
ဆန်းက မိခင်ဖြစ်သူကို ပြောပါတော့သည်။ ။

'မသိဘူး၊ မသိဘူးလေ၊ မြက အိမ်ထဲမှာ အလုပ်ရှုပ်နေတာ ဘယ်သိမ
လဲ ကိုကိုရဲ့ '

'အေး ... မင်းကသာမသိတာ မင်းရဲ့ သမီးက ယောက်ျားမကျ၊ မိန်းမ
မကျဟာတွေနဲ့ ရန်ဖြစ်နေတာဆိုတာ ဒင်းမို့လို့ မရှက်တယ်'

ဦးသာဆန်းက အိမ်ထဲဝင်လာကတည်းက ဘာစကားမှ မဆိုတဲ့
ငြိမ်ငြိမ်လေးထိုင်နေသည့် ဝတ်မှုန်ခင်အား ကြည့်လိုက်ရင်းက ...

'နေစမ်းပါဦး ဒယ်ဒီရဲ့ ချစ်သမီး ဘယ်လိုသောအကြောင်းကြောင့် ဒီ
လိုရန်တွေ့ရတာလဲ'

'ဒယ်ဒီကလည်း သမီးရဲ့ အကြောင်းသိသားနဲ့ သမီးရဲ့ အကျင့်က ပို
က်ဆံ့ပွတ်တာသေ၊ နောက်ဂဏန်းငါးလုံးပေါင်းလို့ ငါးမကျော်ရင် သမီး
ဘယ်လိုဖြစ်မှန်းမသိဘူး၊ ဒီနေ့ပေါင်းတာ ဘူကျလို့ တစ်ခုခုမဖြစ်ရအောင်
ငါ သမီး ရစ်သလိုဖြစ်သွားတာ'

'ဟေ ... ကောင်းသေးရဲ့ လား မမြလေး၊ ဒီအကျင့်က
မွေးရာပါလည်း မဟုတ် ကြီးလာမှ ဖြစ်တာ ဘယ်လိုကြောင့်

ဒီလိုဖြစ်သွားသလဲ မသိပါဘူး၊ သမီး ဒါမျိုး သိပ်မလုပ်ပါနဲ့ ကွယ်'

ဦးသာဆန်းက စိုးရိမ်သလိုမျိုးဖြစ်ရင်းက ပြောလို့ မဆုံးခင်မှာ ဒေါ်မြလေးက ...

'ကိုကိုရယ် အဲဒီလောက်လည်း မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ၊ မြရဲ့ သမီးက ပြဿနာကြီးကြီးမားမား ဘာဖြစ်ဖူးလို့ လဲ၊ ဒါကသူ့စရိုက်ဖြစ်နေတာ ပြင်လို့ က ချက်ချင်းလွယ်မှာ မဟုတ်ဘူး '

'အေး ... နောက်ဆို မင်းတို့ သားအမိနှစ်ယောက် သူ့ကိစ္စ မင်းဘာသာမင်း ရှင်းပေတော့'

ဦးသာဆန်းက မျက်စောင်းထိုးပြီး အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားပါသည်။ ။

'မာမီရေ ... ဒီနေ့အကြောင်းကိုတော့ သူငယ်ချင်းတွေဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး ပြောဦးမယ်'

ဝတ်မှုန်ခင်က ထိုင်ရာမှ ထကာ ဧည့်ခန်းထဲက ဆက်တီခုံရှည်ပေါ်မှာ တင်ထားသော ဟမ်းဖုန်းကိုယူပြီး သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ချင်းစီကို ဖြစ်ပျက်သမျှ အကြောင်းတွေကို အသေးစိတ်ရှင်းပြနေပါတော့သည်။ ။

ထိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်ပြီး ကျေနပ်နေသူကတော့ မိခင် ဒေါ်မြလေးပင် ဖြစ်ပါသည်။ ။

ရှင်းတော့ရှင်းပြချင်ပါရဲ့
မင်းနဲ့ ကိုယ်နဲ့ နေထိုင်တဲ့
ဟောဒီကမ္ဘာကြီးထဲမှာ
မရှင်းပြနိုင်တဲ့
အချက်အလက်တွေက
ရှင်းပြလို့ မရနိုင်လောက်အောင်
များ သလားမမေးနဲ့ ။

အခန်း (၂)

ကျွန်တော် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရောက်လာတော့ ဟိုနှစ်ယောက်ကို လုံးဝမတွေ့။ ဆိုင်၏ ထောင့်မှာ ရပ်ကွက်ထဲက ကိုမြင့်ဖေကိုပဲ တွေ့ရသည် ။ သည် လူကြီး ဘာအလိုမကျဖြစ်နေသလဲမသိ။ မျက်နှာက ဝမ်းချုပ်ပြီး မစားနိုင်မသောက်နိုင်ပုံစံမျိုး ဖြစ်နေသည် ။ ထို့အပြင် ဆိုင်ရှေ့လမ်းမဆီသို့ ကုလားအုပ်လည်ပင်းဆန့်ပြီး မျှော်နေသလိုမျိုး ဖြစ်လို့ နေသည် ။

'ညီဇော်ရေ ... မင်းလာတာနဲ့ အတော်ပဲ၊ ငါ့ကို ကူညီပါဦးကွာ'

ကိုမြင့်ဖေက ကျွန်တော့်ကို တွေ့လိုက်ရတာ စစ်ကြီးအတွင်းက ကွဲကွာသွားသည့် ကျေးဇူးရှင်ကို တွေ့ရသလိုမျိုး ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားပါသည် ။

'ဘာကူညီပေးရမှာ လဲ၊ ငွေရေးကြေးရေးကလွဲရင် အကုန်ရတယ် ကို

မြင့်ဖေရေ'

'စိတ်ချ၊ ငါက မင်းဆီက ငွေရေးကြေးရေး အကူအညီမတောင်းပါဘူးကွာ၊ ငါ့ဆီက ငွေရေးကြေးရေး အကူအညီတောင်းတဲ့ ကိစ္စက မိုးမီးလောင်တာထက် ဆိုးတော့မှာ မို့လို့ ဟေ့'

ကိုမြင့်ဖေက သူ့ဝသီအတိုင်း စကားပြောတာက လိုရင်းမရောက်ဖြစ်နေပါသည်။ ။

'ကဲ ... လိုရင်းကိုသာ ပြောဗျာ၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲ'

'မင်း ... ခဏလေးဌေးသောင်းကို မတွေ့ဘူးလား၊ မနေ့မနက်က ငါ့အိမ်နဲ့ ယောက္ခမအိမ်အတွက် မိတာသွားဆောင်မယ့် ငွေတစ်သောင်းကို ဒီကောင်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ တွေ့တော့ အရေးတကြီး အိမ်ပစ္စည်းဝယ်ခိုင်းတာ ငွေတစ်သောင်းလောက်လိုနေလို့ ဒီလက်ဖက်ရည်ဆိုင်က ထိုင်စောင့်ပါ၊ ပစ္စည်းဝယ်ပြီး လာပေးမယ်၊ ခဏလေးနော်၊ သုံးမိနစ်ပဲစောင့် အစ်ကိုဆိုပြီး ပိုက်ဆံယူထွက်သွားတာ အခုထိပေါ်မလာဘူး၊ ငါ့မှာ မိန်းမကိုကော ယောက္ခမကိုပါ မိတာဆောင်ပြီးပြီလို့ ပြောထားရတာ သိရင်တော့ ပြဿနာပါပဲကွာ'

ကိုမြင့်ဖေစကားကို နားထောင်နေသော ကျွန်တော် ရယ်မိပါသည်။ ။ ကိုမြင့်ဖေခမျာ ဌေးသောင်းအကြောင်း သည် လောက်ပေါင်းပြီး မသိဘူးလားလို့။ ။

'ကိုမြင့်ဖေရော ဌေးသောင်းက ကျောင်းမှာ ကော အိမ်မှာ ပါ သည် လောက်ရပ်ကျော်ရွာကျော် ခဏလေးဌေးသောင်းဆိုပြီး နာမည်ဂုဏ်ပုဒ်ရနေတာ၊ ဒီကောင် လက်သုံးစကား ခဏလေးက ဒီကောင်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သူတွေ တော်တော်ခံစားရတာ ဒါတောင် တိုးကြီးဆိုတဲ့ လာပါပြီတိုးကြီးနဲ့ မဆံ့သေးလို့ သူတို့ နဲ့ ကျွန်တော် သူငယ်ချင်းဖြစ်တာ

တော်တော်တော့ ရယ်ရတယ်'

'ညီဇော်ရာ မင်းဘာသာ မင်းရယ်ချင်ရယ် မရယ်ချင်နေ၊ ငါကတော့ ငါ့ပိုက်ဆံတစ်သောင်း အခု လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကနေ ပြန်ရင် ရမှ ဖြစ်မယ်၊ နို့မို့ အိမ်ရောက်လို့ အဖြစ်မှန်သိရင် မိန်းမက အိမ်ပေါ်က နှင်ချမှာ '

ကိုမြင့်ဖေက သက်ပြင်းတွေအလုံးလိုက် ပါးစပ်ထဲကနေ မှုတ်ထုတ် လိုက်ပြီး လမ်းမဘက်သို့ မျှော်ကြည့်နေပြန်ပါသည်။ ။

ခဏလေး ဌေးသောင်းတစ်ယောက် မည်သည့်ကိစ္စရှိလို့ ကိုမြင့်ဖေ ဆီက ငွေတစ်သောင်း ချေးသွားလေလဲ မသိ။

'ဒီလိုလုပ်ပါလား ညီဇော်ရာ၊ မင်းမှာ ပိုက်ဆံပါရင် ဌေးသောင်း ယူသွားတဲ့ ငွေတစ်သောင်းငါ့ကိုပေး၊ မင်းက သူ့ဆီက ပြန်တောင်းကွာ၊ မိတာက ဒီနေ့ နောက်ဆုံးရက်ဖြစ်နေပြီ၊ ဒီနေ့မှ မဆောင်ရင် ပြဿနာက အထွပ်အထိပ်ရောက်လို့ ရှေ့ခံတွေကော မီးတွေပါ ပွင့်မှာ ၊ ငါ့ကို ကူညီပါကွာ'

ကျွန်တော် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် လာမိသည် မှာ မှားပြီလား။ သို့မဟုတ် ပြဿဒါးနေ့မို့ သည် လိုမျိုးကြုံလေသလားမသိ။ ခဏလေး ဌေးသောင်းလုပ်ပုံကလည်း လုံးဝမဟုတ်။ ကျွန်တော်မှ ငွေတစ်သောင်းကိုမြင့်ဖေကိုမပေးပြန်လျှင် ကိုမြင့်ဖေဘဝက မိန်းမကြောက်ရသူမို့ မလွယ်ရေးချ မလွယ်။ ကိုမြင့်ဖေမိန်းမ မအေးကြည်က ရပ်ကျော်ရွာကျော် ဖြစ်သည်။ ။

'ကဲ ... ကျွန်တော်ပဲ ပေးလိုက်မယ်၊ ခင်ဗျား မီတာရုံးသာ ပြေးပေတော့၊ ခဏလေး ဌေးသောင်းမွေးချက်ကတော့ နာဂစ်ထက်ဆိုးတယ်'

'ကျေးဇူးပါပဲကွာ'

ကိုမြင့်ဖေက ကျွန်တော့်ဆီက ပိုက်ဆံရရချင်းမှာ ပဲ ထိုင်ရာမှ ထကာ သုတ်ခြေတင် ထွက်သွားပါသည်။ ကျွန်တော့်မှာ သာ ဌေးသောင်းလက် ဖက်ရည်ဆိုင်လာလို့ လာငြား စောင့်နေမိပါသည်။ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်နှင့် ရေနွေးတစ်အိုးသာ ကုန်သွားပါသည်။ ခဏလေး ဌေးသောင်းက ဘယ်မှာ ခဏလေးသွားလုပ်နေသလဲ မသိသလို လာပါပြီတိုးကြီးကလည်း ဘယ်မှာ လာပါပြီလို့ ပြောနေသလဲ မသိပါ။

နောက်ဆုံးတော့ မထူးပါဘူးဆိုပြီး အိမ်ကိုသာ ပြန်လာခဲ့ပါတော့သည်။

'ငါ့သား မင်းက သူများ စကားသွားနားထောင်လိုက်တာ နောက်ဆုံး ကိုယ့်ဆီက ငွေလည်း စိုက်ပေးလိုက်ရ၊ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လည်း မျှော်တော်ရောင် မင်းသားဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်တော့တာကိုးကွ၊ လူ့လောကကြီးမှာ ဒါမျိုးက ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိပါတယ်ကွာ'

အိမ်ကိုရောက်လို့ အကျိုးအကြောင်း ဖြစ်ပုံကို ကျွန်တော့် ဖေဖေ ဦးကျော်မင်းဇော်ကို ပြောသောအခါဖေဖေက ပြောရင်းကနေ ရယ်နေပါသည်။

'အဲဒါတော့ အမှန်ပဲ ဖေဖေရေ၊ ကိုမြင့်ဖေက သူ့ကိစ္စ အဆင်ပြေသွားပေမယ့် ကျွန်တော့်မှာ သာ သူ့အပူတွေ ကိုယ့်ဆီရောက်တာ'

'တစ်ခုတော့ သား ကုသိုလ်ရမယ်၊ အဲဒါက သူတစ်ပါးစိတ်ဆင်းရဲတဲ့ သောကကို ကိုယ်က ဝင်ဖြေရှင်းပေးတာဆိုတော့ သားအနေနဲ့ အကျိုးမ

ယုတ်ပါဘူးကွာ၊ သားခံစားရတာ ခဏလေးပဲ၊ သားပြောတဲ့ ကိုမြင့်ဖေ ဆိုတဲ့ သူကသာ ဒီငွေတစ်သောင်း မရကြည့်၊ သူ့အိမ်မှာ သူ့မိသားစုတွေ ကော သူပါခံစားရမယ့် အဖြစ်တွေက ဘာတွေ ဆက်ဖြစ်နိုင်မလဲ။ ဒီ တော့ ဒီပိုက်ဆံက ငွေးသောင်း ဘာကိစ္စရှိမှန်း မသိတာ သားက ပြန်ရမှာ ပဲဟာ'

ဖေဖေက ကျွန်တော့်ကို နှစ်သိမ့်စကားဆိုပါသည်။ ။

'ခဏလေးငွေးသောင်းကိုတော့ သား က နည်းနည်း ပညာပြန်ပေးရ မယ်၊ သူများ တွေကိုချည်း ဒီကောင်ဒုက္ခပေးနေတာ တစ်ခါတလေတော့ သူ့ကို ပြန်ခံစားခိုင်းဦးမယ်'

ဖေဖေက ဘာမှ မပြောဘဲ တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားနေပါသည်။ ။

'လူဟာ လူငယ်ဘဝမှာ တော့ လူငယ်ပီပီ ဖြတ်သန်းရတာပဲ၊ ကိုယ့်ဖြ တ်သန်းမှုဟာ ကိုယ့်မိသားစု ကိုယ့်လူ့အဖွဲ့အစည်းကို ဒုက္ခမပေးဖို့ ပဲ အ ရေးကြီးတယ်၊ လူငယ်ဘဝကနေ တက်လမ်းရှာနိုင်ရမယ်၊ အကျိုးရှိ အောင် အနာဂတ်အတွက်လုပ်ရမယ်၊ ဖေဖေရဲ့ ဘဝမှာ ငယ်ငယ်တုန်း က ဖေဖေလည်း မင်းတို့လို Hot Shot ဘဝဖြတ်သန်းခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဖေ ဖေရည်ရွယ်ချက် အပျက်မခံဘူး၊ ဒီတော့ ဖေဖေ အင်ဂျင်နီယာဖြစ်ခဲ့တ ယ်၊ ဖေဖေရဲ့ လုပ်ရည်ကိုင်ရည်ကိုကြည့်ပြီး သားရဲ့ ဘိုးဘိုးက သားရဲ့ မေမေနဲ့ သဘောတူခဲ့တယ်၊ ဖေဖေကလည်း ကြိုးစားတော့ သား အခုလို တင့်တောင့်တင့်တယ်နဲ့ ပညာကို လူတန်းစေ့ သင်နိုင်တယ်၊ ငါ့သားလည်း အဖေလိုပဲ ဖြစ်စေချင်တယ်'

ဖေဖေ၏ ကြားနေကျစကားတွေကို ကျွန်တော် အလွတ်တောင် ရနေ ပါသည် ။ ဖေဖေကတော့ ထိုစကားတွေကို ပြောသည့်အခါတိုင်း တက်ကြွနေပါသည်။ ။

'ကိုကျော်ရေ ... သားကို ရှင် ဒီအကြောင်းတွေချည်း ပြောနေရတာ ရှင် မပျင်းဘူးလား၊ နောက်ဆို ကျွန်မ စီဒီအခွေနဲ့ ဖမ်းထားပေးမယ်၊ ရှင် မပြောနဲ့ တော့ အာညောင်းမှာ စိုးလို့ ၊ ကဲ ... ပြောချင်ရင် နောက်မှ ပြော ထမင်းစားမယ်'

'အေးပါကွာ၊ သား ... လာ ... မင်းရဲ့ မေမေ ပြောတာမှန်တယ်၊ ဟဲ ... ဟဲ'

မေမေ ဒေါ်နှင်းနှင်းဦးကို ကျွန်တော် ကျေးဇူးတော်တော်တင်သွားပါ သည် ။ မေမေသာ ထမင်းစားဖို့ လာမခေါ်လျှင် ဖေဖေက မည်ရွှေ့မည်မျှ talking တွေ ပေးနေမလဲမသိပါ။

ပြောမည့်သာပြောတာ ဖေဖေက ကျွန်တော်သိသလောက် မေမေ့စကားကို နားမထောင်ဘူးတာ မတွေ့ရ။ တစ်ခါတလေ ဖေဖေ့ကို မိန်းမကြောက်လို့ လားလို့ မေးတော့ ဖေဖေက ချစ်လို့ ဟု ပြောပါသည် ။ ပြီးတော့ ထပ်ပြောပါသေးရဲ့ ။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း အိမ်ထောင်ကျလျှင် မင်း သိလိမ့်မယ်တဲ့ ။

'ညီဇော်ရေ ... ညီဇော်'

ထမင်းစားပြီးလို့ ကျောင်းစာတွေလုပ်မလို့ ကျွန်တော်ရှိနေတုန်းမှာ ဌေးသောင်းအမော တကောနှင့် ရောက်ချလာပါသည် ။

'တော်သေးတာပေါ့ကွာ၊ အိမ်မှာ မင်းရှိလို့ '

'ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ပျာရီပျာယာဖြစ်နေရတာလဲကွာ'

'ခဏလေး ညီဇော်'

ဌေးသောင်းက သူ့အစဉ်အလာကို မချိုးဖောက်ပါ။ ရောက်ရောက်ချင်းဆိုသလို ဘာအကျိုးအကြောင်းမှန်း မပြောသေးဘဲ ခဏစောင့်ခိုင်းပြီး ရေသွားသောက်ပါသည်။ ။ ပြီးမှ

'ကိုမြင့်ဖေနဲ့ ငါတွေ့ပြီးပြီ၊ သူ့ကိုပေးရမယ့်ပိုက်ဆံ မင်းက ငါ့အစား စိုက်ပေးလိုက်တယ် ဆိုတာ'

'ဟုတ်တယ်လေ ဌေးသောင်းရာ၊ မင်းဘာတွေ ကိုမြင့်ဖေကို သွားမွှေတာလဲ၊ သူ့မှာ ပြဿနာအကြီးအကျယ် ဖြစ်တော့မလို့ '

ကျွန်တော်က မေးသောအခါ ဌေးသောင်းက နဖူးပြင်က ချွေးတွေကို လက်နှင့်သပ်ချလိုက်ရင်းကနေ ...

'ငါလည်း ပိုင်တယ်ဆိုပြီး ခဏလေးဆိုပြီး လုပ်လိုက်တာ တစ်ခါတည်း ယုံတောင်မယုံဘူး ဖြစ်သွားတယ်'

ဌေးသောင်းစကားက ဘာကိုဆိုလိုမှန်းမသိ ကျွန်တော် ဘာမှ နားမလည်သလို ဖြစ်သွားပါသည်။ ။

'ဘာတွေလဲ ဌေးသောင်းရာ၊ ငါတော့ စားပြီး'

'ဒီလို ညီဇော်ရေ၊ ငါတို့ နောက်လမ်းကအိမ်ကို လူသစ်တွေ ပြောင်းလာတယ်ကွာ၊ အဲဒီလူတွေပြောင်း လာပြီး နှစ်ရက်လောက်မှာ ညဆိုအဲဒီအိမ်ကလူတွေက အိပ်လို့ မရဘူးတဲ့ ပုဏ္ဏကတိုက်တယ်ဆိုပြီး အရပ်ထဲမှာ ပြောနေကြတာ မင်းမသိဘူးလား၊ ငါက မဟုတ်ဘူး မယုံဘူးဆိုတော့ လောင်းမလားတဲ့ လေ၊ ဒါနဲ့ ငါလည်း ဖြစ်မှ မဖြစ်နိုင်တာပဲဆိုပြီး ချက်ချင်းလောင်းရင် ချက်ချင်းပိုက်ဆံရမှာ မို့ ကိုမြင့်ဖေနဲ့ တွေ့

တော့ ပိုင်ပဲ ခဏလေးစောင့်ဆိုပြီး ငွေတစ်သောင်းကြေးလောင်းတဲ့ သူနဲ့ အဲဒီပုဏ္ဏကတိုက်ပါတယ်ဆိုတဲ့ အိမ်ကို သွားတာ။ နေ့လည်ဘက်ချည်းမှာ တောင် အိမ်ထဲက အသံဗလံတွေကြားရ၊ အိမ်ထဲကလူတွေက ခြံထဲမှာ ထွက်ထိုင်နေတာ၊ တွေ့တဲ့ လူတွေက အုံ့မို့လို့ တစ်ခါတည်း ငါရှုံးသွားတာပဲဟေ့၊ ဒါနဲ့ ကိုမြင့်ဖေကို ပိုက်ဆံမပေးနိုင်ဘူးဖြစ်သွားလို့ ရှောင်နေတာ၊ မင်းက ကူညီသွားလို့ ကျေးဇူးပဲကွာ။ နောက်မှ ပြန်ဆပ်မယ်'

ဌေးသောင်းပြောမှ ပဲ သည် ရက်ထဲရပ်ကွက်ထဲ ကျွန်တော် ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်မသွားဖြစ်လို့ မသိလိုက်တာပဲလို့ ကျွန်တော် နည်းနည်းတော့ စိတ်ဝင်စားသွားပါသည်။ ။

'ဟေ့ကောင် ... မင်းပြောတဲ့ အကြောင်းအရာကို ငါတော့ စိတ်ဝင်စားသွားပြီ၊ လာပါပြီ တိုးကြီးကို အိမ်မှာ သွားခေါ်မယ်၊ အဲဒီနေရာကို ငါလိုက်ပြကွာ'

'ရတယ် ညီဇော်၊ ငါကလည်း လုံးဝဒါမျိုး ယုံကြည်ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး၊ လက်တွေ့မြင်ရလို့ '

ကျွန်တော်နှင့် ဌေးသောင်းတို့ နှစ်ယောက် တိုးကြီးအိမ်သို့ ထွက်လာကြပါသည်။ ။ ကံကောင်းချင်တော့ တိုးကြီးကနေလည်နေခင်း ဘယ်မှ မသွားဘဲ အိမ်မှာ ကျောင်းစာတွေကြည့်နေပါသည်။ ။ အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့်ပြောပြီး သူ့ကိုပါ ခေါ်လာကာ ဌေးသောင်းပြောသည့် အိမ်ဘက်ဆီသို့ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ။

ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက် လမ်းထောင့်အစွန်ရှိ နှစ်ထပ်သစ်သားအိမ်နှင့် ခြံဝင်းကြီးရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ လမ်းထဲကလူတွေက ဟိုနားတစ်စု သည် နားတစ်စုနှင့် ရှိနေကြသည် ကို သတိထားမိသည်။ ။

ခြံဝင်းထဲကအိမ်ကြီးက ရေနံချေးတွေဝနေသဖြင့် မည်းမှောင်နေသည်။ ။ အိမ်သူအိမ်သားများ ဟု ထင်ရသော မိသားစုငါးယောက်က စိတ်ပျက်လက်ပျက်ပုံစံမျိုးနှင့် ခြံထဲမှာ မြက်ဖျာခင်းပြီး ထိုင်ရင်းက အိမ်ကိုသာ ကြည့်နေသည်။ ။

ထူးခြားတာက ကျွန်တော်တို့ ရောက်သောအခါ အိမ်ထဲကနေ ဘာအသံမှ မကြားရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ။

'ဦးလေး ဒီအိမ်ထဲကနေ ဘာသံညာသံတွေကြားရတယ်ဆိုဟုတ်လား

,

ကျွန်တော်က မေးလိုက်သောအခါ ထိုအိမ်ကြီးကို ဝယ်ယူသည့် အိမ်ပိုင်ရှင်ဖြစ်ဟန်တူသော ဦးလေးကြီးက စိတ်ပျက်သည့် ပုံစံမျိုးဖြင့် ကြည့်လိုက်ရင်းက ...

'မသိပါဘူးကွာ၊ ဒီကိုပြောင်းလို့ နှစ်ရက်သုံးရက်လောက်မှာ ညဆိုအိမ်ထဲမှာ ဝုန်းဒိုင်းအသံတွေကြားရတာ၊ ပုဏ္ဏကတိုက်တယ်လို့ ပြောတာပဲကွာ၊ ဦးတို့ မိသားစုလည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိလို့ နက်ဖြန်တော့ ပရိတ်တွေဘာတွေ ရွတ်မလားလို့ '

အိမ်ရှင်ဦးလေးကြီးနှင့် အိမ်သားအချို့က အကဲခတ်နေကြသည် ကို ကျွန်တော် သတိထားမိသည်။ ။ သူတို့ လည်း ကျွန်တော်တို့ ကို ဘယ်ကလဲဆိုပြီး စူးစမ်းနေကြပါသည်။ ။

'ဦးတို့ ဘာမှ မကြောက်ပါနဲ့ ၊ ကျွန်တော်လေ့လာမိသလောက်ပြောရရင် ဒါက အန္တရာယ်မရှိပါဘူး၊ ပုဏ္ဏကတိုက်တာကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကားမှာ Poltergeist လို့ ခေါ်တယ်၊ ဆူဆူညံညံအသံဗလံပေးတဲ့ ဝိညာဉ်ပေါ့ ဦးရာ၊ ပုဏ္ဏကတိုက်တယ်ဆိုတာက လူတွေကို ထိတ်လန့်ရုံလောက် အနှောက်အယှက်ပြုတာပဲ ရှိတယ်၊ လူတွေကို ဘယ်တော့မှ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရအောင် မလုပ်ဘူး'

'ဘယ်လို ငါ့တူ'

ကျွန်တော့်စကားကို အိမ်ရှင်ဦးလေးကြီးက တော်တော် စိတ်ဝင်စားသွားလား မသိ။ အံ့အာတသင့်နှင့် ပြန်မေးပါသည် ။

'သူက ပြောရရင်တော့ အများကြီးပဲ၊ ပုဏ္ဏကတိုက်တဲ့ အနောက်နိုင်ငံက အိမ်အချို့မှာ လေးလံတဲ့ ပစ္စည်းတွေက သူ့အလိုလို မြောက်ကြွတက်သွားပြီး မြေပေါ်ကို ပုန်းခနဲခိုင်းခနဲ ပြုတ်ကျပေမယ့် လူတွေကိုမထိဘူး၊ နောက် ထူးခြားတာက တစ္ဆေခြောက်တဲ့ အိမ်မှာ နေတဲ့ လူတွေက တခြားအိမ်ပြောင်းပြေးရင် တစ္ဆေအခြောက်မခံရပေမဲ့ ပုဏ္ဏကတိုက်တာ ကျတော့ ပြောင်းပြေးတဲ့ လူတွေ သွားလေရာနောက်ကို လိုက်လေ့ရှိတယ်'

'ဟေ ... ဘယ်လို ငါ့တူ မင်းဟာက ဟုတ်တော့မလိုနဲ့ ကွာ'

အိမ်ရှင်ဦးလေးကြီးက ကျွန်တော့်ကိုကြောက်လန့်သည့် လေသံမျိုးနဲ့ မေးမြန်းပါသည် ။

'မကြောက်ပါနဲ့ ဦးရယ်၊ ပုဏ္ဏကတိုက်တယ်ဆိုတာ လူကို အနှောင့်အယှက်ပေးတာထက် အဲဒီအိမ်မှာ ကလေးတွေဆော့ကစားသလို ကျီစယ်တာပါ၊ အထူးသဖြင့် အဲဒီပုဏ္ဏက တိုက်တဲ့ အိမ်မျိုးမှာ အပျိုပေါက်အရွယ် မိန်းကလေးတွေရှိရင် ပိုဖြစ်တတ်တယ်'

'ဟုတ်လား ငါ့တူ၊ ဒါဆို ဟောဟိုက ဦးရဲ့ သမီး အငယ်မကြောင့်ပေါ့၊ သူက အသက်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ကျော်ပြီ'

အိမ်ပိုင်ရှင် ဦးလေးကြီးက စောစောတုန်းက ကျွန်တော်တို့ ကို အကဲခတ်နေသော မိသားစုတွေထဲမှ မိန်းကလေးတစ်ဦးကို လက်ညှိုးထိုးပြပါသည်။ ။

'အနောက်နိုင်ငံတွေမှာ တော့ ဒီလိုကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကြုံတွေ့သူတွေက ရှင်းကြလင်းကြ သုတေသန ပြုကြတာတွေကတော့ အများကြီးပဲ၊ သူ့ကို သေသေချာချာ သုတေသနပြုကြည့်ရင် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းတဲ့ အချက်က ပုဏ္ဏကတိုက်တဲ့ အိမ်တော်တော်များများ ရဲ့ ကိုးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းက အိမ်ပြောင်းလာတဲ့ သူတွေဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒီလူတွေက အိမ်ပြောင်းလာရလို့ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဖိစီးမှုဒုက္ခတွေဖြစ်တယ်၊ အလုပ်ပြောင်း ကျောင်းပြောင်း ပတ်ဝန်းကျင်ပြောင်း အိမ်နီးနားချင်းအသစ်တွေနဲ့ ပေါင်းရလို့ မိတ်ဆွေသစ်တွေနဲ့ ပေါင်းရလို့ အရာရာက အသားမကျသေးဘူးလေ၊ ဒါကြောင့် အရာရာ အလိုမကျပေါင်းစုံပြီး တင်ကျပ်နေတတ်တယ်၊ အဲဒီအခါမျိုးမှာ ပုဏ္ဏကတိုက်တာပဲ၊ ပုဏ္ဏကတိုက်တယ်ဆိုတာ ဝိညာဉ်တစ်ခုလှုပ်ရှားမှုဆိုခြင်းထက် စိတ်တင်းကျပ်နေတဲ့ မိသားစုရဲ့ စိတ်ကြောင့် ဖြစ်ပျက်ခြင်းက ပိုဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒါကလည်း အနုမာနယူဆချက်တစ်ခုပဲ၊ ကမ္ဘာမှာ တော့ Unexplained Fact ရှင်းမပြနိုင်တဲ့ အချက်ပဲ၊ အခု ဦးတို့ တွေလည်း စောစောက ကျွန်တော်ပြောတဲ့ အချက်ထဲမှာ တစ်ချက်ချက်တော့ ဝင်နေမှာ ပဲ၊ ဒီတော့ ကြောက်စရာမလိုဘူး၊ အခုဘာသံမှ မကြားရဘူးဆိုတော့ ပြီးပြီ၊ ရဲရဲသာ အိမ်ထဲကိုဝင်ပေတော့၊ နက်ဖြန် သံဃာတော်တွေဘာတွေပင့်ပေါ့ ဦးရယ်'

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် အိမ်ရှင်ဦးလေးကြီးမျက်နှာ ဝင်းပသွားပါ

သည် ။

'ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ငါ့တူရယ်၊ မင်းက တော်တော်လေ့လာလိုက် စားထားတာပဲ၊ ငါ့တူအခုလို ရှင်းပြမှ ပဲ ကြောက်စရာ မလိုမှန်း သိတော့ တယ်'

ထိုဦးလေးကြီးက ကျွန်တော့်ပခုံးကို လှမ်းကိုင်ရင်းမှ ထိုင်နေသော သူမိသားစုတွေအား ကြည့်လိုက်ပြီး ...

'ဟေ့ ... ကြားတယ်မဟုတ်လား၊ ဘာမှ မကြောက်နဲ့ တော့၊ လူတွေ ကလည်း နည်းနည်းကို များများ ချဲ့ပြီးပြောတာ၊ ကဲ ... အိမ်ထဲကို ဝင်မ ယ့်'

'ငါ့တူကော အိမ်ထဲကို လာလေကွာ၊ ကော်ဖီလေးဘာလေး တိုက် တာပေါ့'

ထိုဦးလေးကြီးက ကျွန်တော့်ကို လက်ဆွဲပြီး အတင်းခေါ်သဖြင့် လာ ကတည်းက ဘာစကားမှ မပြောဘဲ ကျွန်တော်ပြောသမျှကို စိတ်ဝင်တ စားနားထောင်ခဲ့ကြသော ဌေးသောင်းနှင့်တိုးကြီးကိုပါ လိုက်ခဲ့ဖို့ ကျွန် တော်က ပြောရပါသေးသည် ။

အိမ်ထဲရောက်တော့ ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက် အိမ်ရှင်များ ဧည့်ခံသော ကော်ဖီကိုသောက်ရင်း အိမ်ကိုလေ့လာရင်းက အိမ်ရှင်မိသားစုနှင့် စကားပြောဆိုရင်း ဆွေမျိုးရင်းချာတွေလို ခဏအတွင်းမှာ ပင် ခင်မင်သွားပါတော့သည် ။

'ညီဇော်ရာ ... မင်းရဲ့ အထာကိုတော့ ငါတို့ လေးစားသွားပြီ၊ မင်းဟာ ကြည့်ရင် ငြိမ်လို့နဲ့ ပျော်ပျော်နေတတ်တယ်၊ ကူညီတတ်တယ်၊ စာဖတ်အား လေ့လာအားကောင်းပြီး ခွင်ကျကျ ပြောတတ်တာ၊ ဟေ့ကောင် ... သေချာတယ်၊ မင်းတစ်သက်လုံး လူချစ်လူခင်ပေါ်ပြီး ထမင်းမငတ်မှ သေချာတယ်'

အပြန်လမ်းမှာ တိုးကြီးက ကျွန်တော့်ကိုချီးကျူးသဖြင့် ကျွန်တော့်မှ တစ်ခါဖူးမှ သည် ကောင်ချီးကျူးတာမခံဖူးသဖြင့် ထိထိုးရဦးမည်ဟု တောင် စိတ်ကူးမိလိုက်ပါသေးသည်။ ။
